

ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΣΚΗΝΗ

Τῇ νύχτᾳ ἀργὰ πολλὰς φορὰς
στὴ μοναξιὰ τῆς κάμαρας
θεατρικὸν σὰ νὰ κυττάζω κάποιον ἔργον
ἀρχαῖκό, μὲ μάσκες καὶ κοστούμια,
σὲ ὑπαίθριον ἓνα θέατρο χαώδικο.
Κάποτε ὁ ἑαυτός μου πρωταγωνιστεῖ.
Τὸ πιὸ συχνὰ τέταρτο ἢ τρίτο παίζει ρόλο.
Μὰ ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀσήμαντο τὸ μέρος του,
ὅσο κι' ἂν τέλεια οἱ ἄλλοι νὰ ὑποκρίνονται,
ἐγὼ τοῦ ἴδιου μου ἑαυτοῦ τὸ παίξιμόν κυττάζω.

Γιὰ λίγην ὥρα — ὥς εἶναι φυσικὸν —
τὸ λαμπρὸν παίξιμόν τῶν ἄλλων μὲ δεσμεύει.
Τὶς δραματικὰς σκηνὰς καὶ τὶς ἐξάρσεις
τῶν πιὸ ἐξασκημένων θεατρίνων
βέβαια δὲ μπορῶ νὰ μὴ θαυμάσω.
— Αὐτοὶ ἔναι πιὸ γεροὶ σὲ ὑπόκριση
γιατὶ ποὺς στέκει ἡ μάσκα καὶ ὁ ρόλος —
καὶ τότε ὁ ἑαυτός μου χίνεται,
τόσο ἀδέξιο μοιάζει κἂν τὸ παίξιμόν του
μὲ τὴν ἀδιάφορα θλιμμένην μάσκαν του.
Τὶς λιγοστὰς ὅμως φορὰς ποὺ στέκεται
καλὰ μὲς στὴν ἀπέραντη σκηνὴν
κι' ἔχει ὁ μονόλογός του καὶ τὸ σπαρακτικόν,
κομίζω πῶς τοῦ ἀξίζει ἢ προσοχήν μου.

Μὰ πόσο σπάνιες εἶναι οἱ φορὰς
ποὺ ὁ ἑαυτός μου τὸν κρατεῖ καλὰ τὸ ρόλο!

ΦΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ